

ABRAHAM HANS

WILLOOS JONG MEISJE

Greta Wellens moest voor mevrouw naar Gent. En jonker François had haar gevraagd om drie uur bij het belfort te zijn.

«Maar ik doe het niet...» herhaalde Greta Wellens, toen ze zenuwachtig op de tram zat.

Ze voelde, dat ze een einde moest maken aan de ongeoorloofde verhouding. Ze hield veel van François en ze voelde nijd tegen jonkvrouw Beatrix van Leewerdal, maar ze begreep toch dat zij, een boerenmeisje, dienstbode op het kasteel, niet de vrouw van een jonker zou worden.

En dat andere... waarover François gesproken had, o neen, nooit zou ze daarin toestemmen. Haar dienst verlaten, zich in de stad vestigen en daar met de jonker leven, terwijl hij toch gehuwd was. Neen, hij mocht dat niet voorstellen zelfs. Ze zou zich zo in de schande dompelen. Ze moest de jonker mijden.

't Kon niet langer duren gelijk het nu ging. Hij was verloofd en zou weldra trouwen. Waarom kon ze niet verkeren met een gewone jongen, zoals Martha Roelens die haar broer Jan graag zag? Maar trouwen met een boerenzoon, dat werd een leven van wroeten en

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

slaven, van aanhoudende zorgen en karweien. Dan liever dienstbode, later misschien huishoudster op «De Donk».

Greta stapte te Gent uit de stoomtram en reed dan met de elektrische tram verder de stad in, tot op de Korenmarkt. 't Was dicht bij drieën. De jonker zou zeker al aan het belfort staan.

«Maar ik ga er niet heen, neen, het kan niet zijn», mompelde Greta.

De mensen van Drongen moesten het eens zien. Er waren er altijd te Gent. Wat zou er dan gebabbeld worden! 't Was al erg genoeg, dat Edmond, de knecht, er over sprak met Jan, haar broer.

Toch eens even gluren of François er zou staan en dus nog aan haar dacht... Ze ging om de hoek van de Sint-Niklaaskerk. En ze liep bijna tegen de jonker aan. Ze schrok.

«Ha, Greetje, ge hebt goed op uw tijd gepast», zei François. «Kom in mijn auto... die staat daar wat verder».

«Neen, jonker, neen...»

«Maar ge moet het één en ander meenemen naar huis. Wees toch zo benauwd niet. Ge hebt al meer in de auto gezeten, toen ge van mama moest meerijden. Toe, vooruit, niet flauw doen!».

Greta was als willoos in de macht van de sluwe kasteelzoon. Ze stapte in de auto en François reed heen. Hij stopte voor een redelijk groot huis in een stille straat.

«Kom mee binnen», zei hij.

«Maar jonker toch», fluisterde Greta angstig.

«Als ge nu toch het één en ander moet meenemen. Ge zijt hier nog geweest».

«Maar het was met mevrouw».

«Toe, toe, wees niet kinderachtig. Er is niemand binnen».

En weer gehoorzaamde Greta. Het was of ze geen wil meer had. François bezat hier kamers. Beneden woonde een weduwe, van wie de zoon klerk was op zijn fabriek. In de namiddag ging ze gewoonlijk uit. Bevend stapte Greta de trappen op. Ze kwam in de zitkamer van François, een ruim vertrek, met smaak gemeubileerd.

«Ziezo, eindelijk heb ik u toch hier», merkte François vriendelijk lachend op. «Waarom zo benauwd, Greetje? Niemand zal dat weten. En dan nog? Ge komt hier voor boodschappen... Ge zijt immers van het kasteel. We moeten eens rustig praten».

Hij deed haar klokhoedje af en streek over de lokken. Hij nam Greta dicht tegen zich aan en kuste haar gedurende een hele tijd. Greta was volledig aan de oudste zoon de Porteira overgeleverd. Hij leidde haar zacht naar het slaapvertrek. Zijn innige strelingen brachten het jonge meisje naar een top van zinnelijk geluk. Ze was geheel willoos. Ze kon aan jonker François niets meer weigeren...

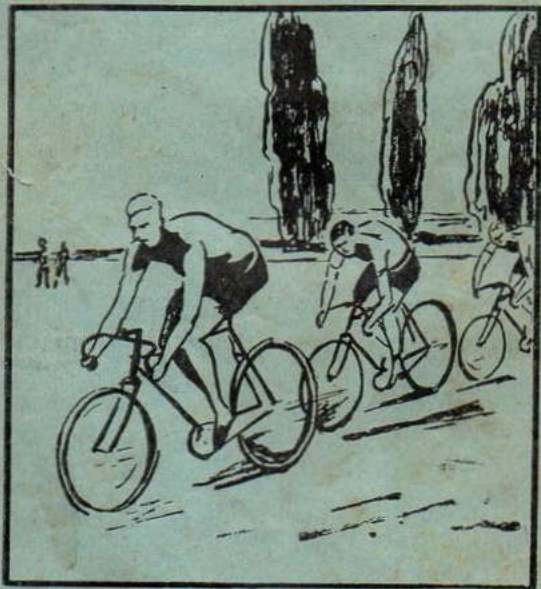
Tot rust gekomen hernam hij: «Ja we moeten eens overleggen. 't Was gisteren een ongelukkige dag voor u... En ik heb zoveel aan u gedacht. Ik zat daar aan tafel bij jonkvrouw Beatrix. Ge moest wel

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

jaloers zijn. O, kon ik mijn zin volgen, dan wist ik wel, wie ik tot echtgenote nam! Maar ik zeg het eerlijk, dat het onmogelijk is u te huwen. Toch geef ik u niet op. Ik zal te Gent, na mijn huwelijk, twee huizen hebben... Eén waar ik met Beatrix woon voor de wet, en één waar ik kom uit liefde en mijn Greetje vind».

«O, neen, neen, dat kan niet zijn».

«Jawel, nu lijkt u dat onmogelijk, maar alles kan. Ik zou zo ongelukkig zijn, moest ik u missen. Ik trouw met Beatrix van Leewerdal om welstand en adel, maar ik bemin haar niet. En zij bemint mij waarschijnlijk ook niet. We worden door de ouders samen gebracht. Dat gaat zo bij ons. Denkt ge, dat mijn vader vroeger geen minnares heeft gehad? Mama weet dat wel. Het wordt verzwegen. Er gelden in de hogere kringen bijzondere gewoonten. Zoals we nu hier samen zijn, zullen we dikwijls elkaar ontmoeten».

«Maar, jonker, kan dat wel, ik ben niet gerust... Mag ik me nu weer aankleden en voortgaan?»

François kuste haar onstuimig. En als willoos weer lag Greta om zijn hals. Hij leerde haar ook hoe ze hem moest minnekozen. En ze bekende nogmaals dat ze zo van hem hield. François fluisterde zoete woorden en deed nog allerlei beloften. Greta zou een voorname dame worden, alles bezitten wat ze wenste. Ze moest voorbijgestreefde vooroordelen opgeven, zich niet storen aan dwaze praat van de mensen van de buiten.

Ze bleef nog een uur bij hem. Eindelijk liet François haar gaan. Op straat keek ze snel rond, maar ze zag niemand in de stille buurt.

Ze spoedde zich heen. Haar schoot schroeide.

«Ik had dat niet mogen laten gebeuren», verweet ze zichzelf. Maar tevens was ze gelukkig om die heerlijke verhouding met de jonker.

François bleef nog wat zitten.

«Ik heb ze nu tot zo ver gekregen. Wat een prachtig minnaresje», zei hij bij zich zelf. «Ze komt geregeld om boodschappen naar Gent, ik kan er nog altijd enkele bij verzinnen. Toch voorzichtig zijn... De van Leewerdals mogen niets vernemen. Och, ik heb me nog nooit verbrand... en toch al veel galante avontuurtjes beleefd. Die Greta is een gewillige deerne. Wat anders dan mijn voorname Beatrix! Ja, de Vlaamse boeren kweken levenslustige dochters...»

Na een kwartiertje ging ook François heen. Hij reed naar de fabriek. De medebestuurder, mijnheer Floe, verwachtte hem met ongeduld. Hij was een man van rond de vijftig, zeer beschaafd en hoffelijk, ook met de werklieden.

«Mijnheer François, er is iets ernstigs te behandelen», sprak mijnheer Floe, toen de Porteira in zijn eigen kantoor zat. «Een verzoek om loonsverhoging van ons personeel. Een afvaardiging van het personeel heeft me om twee uur dit stuk gebracht.»

«Loonsverhoging? Alweer! Die kerels hebben nooit genoeg!»

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

«We hebben het half en half beloofd, voor geval het leven duurder werd. Het indexcijfer is weer gestegen, de crisis slaat toe.»

«De stijging van de index is onbeduidend. We kunnen beginnen met hun dat te antwoorden. Er zitten een paar oproermakers onder, en ik heb veel zin ze aan de deur te zetten. Die Poelman is natuurlijk bij de ondertekenaars».

«Ja, hij bood het stuk aan, maar hij deed het heel beleefd», zei mijnheer Floe. «Hij heeft veel invloed op het personeel. En hij is een beste werker, dat moet ik erkennen».

«Ja, ja. En hij schrijft zelfs in de gazet. Daarom steekt hij de kop zo omhoog. Hij spreekt op meetingen. Zulk een halve geleerde op een fabriek, deugt niet. Nu al loonsverhoging, ik voel er niets voor. Als het winter is, wordt het leven weer duurder en dan staan ze opnieuw te bedelen».

«Ge moogt toch zo niet over uw personeel oordelen, mijnheer François», merkte Floe goedig op.

«Ik moet deze zaak nog eens goed overdenken en er ook met mijn vader over spreken», hernam de Porteira. «Ge kunt de mensen voorlopig aan het lijntje houden door hun te zeggen, dat we het verzoek overwegen, zelfs welwillend overwegen».

«Een staking zou slecht te pas komen. Er zijn zeer veel bestellingen».

«Wat hebben we er aan, als we de winsten aan het werkvolk moeten geven !»

«Kom, kom, mijnheer François».

Het gesprek eindigde en de twee directeurs begaven zich elk naar hun bezigheden.

PAULINA OP HAAR VRIJHEID GESTELD

De volgende dag zat Reginald in het huis van zijn oom wat te studeren, toen de meid hem kwam meedelen dat er een auto voor de deur stond en de chauffeur naar jonker de Porteira vroeg.

Blij zag hij Paulina de Baarne. Hij omhelsde haar gezwind.

«O, hoe plezierig!» riep hij uit. «Ge maakt me gelukkig!»

«Dag, Regi! Ik kom eens even horen hoe het in uw droevige ballingschap gaat. En als ge u aan mijn stuurkunst durft toevertrouwen, toeren we een eindje uit de stad. Ik ben fier op mijn nieuwe auto, een Ford twee plaatsen.»

De garage-chauffeur, die Paulina begeleidde, stapte uit. Hij zou in een koffiehuis wachten.

«Ge kunt me wel alleen in de wagen laten, hé?» vroeg Paulina.

«O, ja juffrouw. Ge zijt voorzichtig. 't Zal best gaan.»

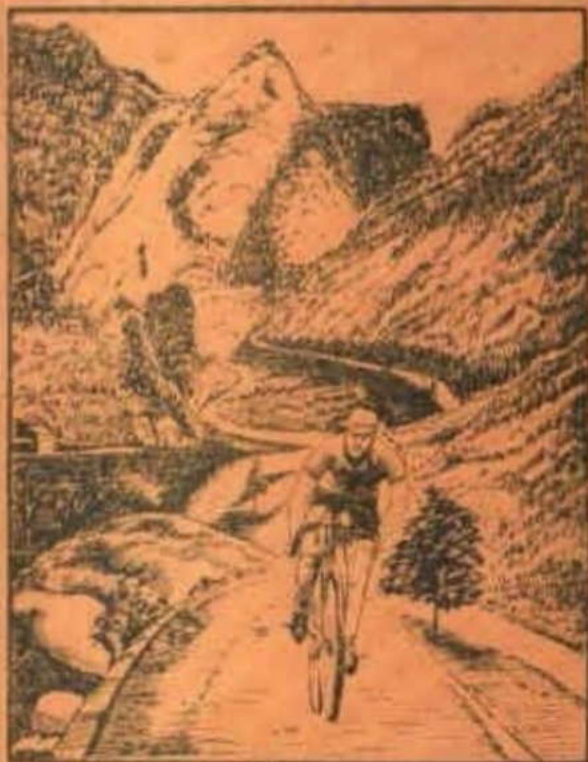
«Een prachtige auto,» zei Reginald, die nu naast Paulina plaats

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM